

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobkyně: **X**
narozená X, státní příslušnice Ruské federace
toho času v X
zastoupena Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.
sídlem Poděbradská 173/5, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2025, č. j. OAM-1226/BE-BE01-P15-2025,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2025, č. j. OAM-1226/BE-BE01-P15-2025, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

Odůvodnění:

Dosavadní průběh řízení

1. Dne 24. 10. 2025 Policie České republiky při pobytové kontrole zjistila, že žalobkyně nedisponuje žádným oprávněním k pobytu na území.
2. Tentýž den žalobkyně při podání vysvětlení podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců“), uvedla, že v Rusku byla naposledy v roce 2007. Od té doby pobývala v Polsku, kde jí byl v roce 2008 udělen azyl. Ten jí byl prodloužován. Zhruba před 10 lety ztratila doklady. Od roku 2021 v Polsku třikrát požádala o udělení občanství, ale to jí nebylo kvůli chybějícím dokladům uděleno. Odmítli jí též znovu prodloužit azyl. V Polsku dostala potvrzení PESEL, kterým prokazovala svoji totožnost. I o to ale přišla, protože žila na ulici a ten papír se zničil. Do Česka přicestovala pěšky před 2–3 měsíci, protože v Polsku jí nebyl udělen žádný pobyt. Nemá žádné doklady. Bez práce a peněz si je nemůže zařídit. V Česku je bez domova a žije na ulici. Toulá se v Praze a okolí. K Česku nemá žádné vazby. Neví, zda jí v zemi původu něco hrozí. Chce ale žít tam, kde je lépe. Ke svému zdravotnímu stavu uvedla, že je zdráva a netrpí žádnou nemocí.
3. Rozhodnutím Krajského ředitelství Policie Středočeského kraje ze dne 24. 10. 2025, č. j. KRPS-281282-17/ČJ-2025-010024, byla žalobkyně zajištěna podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
4. Dne 29. 10. 2025 žalobkyně požádala o udělení mezinárodní ochrany v České republice.
5. Rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 10. 2025, č. j. OAM-1226/BE-BE01-VL16-Z-2025, byla žalobkyně zajištěna podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále „zákon o azylu“), do 15. 2. 2026.
6. Dne 4. 12. 2025 žalobkyně poskytla požadované údaje ke své žádosti o mezinárodní ochranu. Shodně jako při podání vysvětlení uvedla, že z Ruska vycestovala do Polska na přelomu let 2007 a 2008. V Polsku požádala o azyl a žila tam až do konce května 2025, kdy pěšky přešla do České republiky, protože neměla peníze ani doklady. V Polsku měla různé sezónní práce, ale přes zimu si nemohla nic najít. Neměla peníze a byla na ulici. Ke svému zdravotnímu stavu opět uvedla, že je zdravá a nebere žádné léky. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že chce mít nový život jako normální člověk, aby měla doklady a mohla si najít normální práci a bydlení. Raději žebrała, než by kradla. Je ve spojení s Bohem a on k ní hovoří. Od té doby, co s ním mluví, se cítí dobře.
7. Tentýž den vedl žalovaný s žalobkyní pohovor k její žádosti o mezinárodní ochranu. S ohledem na relevanci jeho obsahu pro posouzení důvodnosti žaloby přepisuje soud všechny otázky a odpovědi v plném rozsahu:

Otázka: Z jakého konkrétního důvodu jste se rozhodla vycestovat z Ruska?

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

Odpověď: Měla jsem tam politické a národnostní problémy. Naše národnost byla pronásledována. Nemohla jsem si tam najít práci, ne vždy byla možnost si práci najít. Nebylo to jen kvůli mé čečenské národnosti, ale měla jsem i osobní problémy.

Otázka: Jaké problémy jste Vy sama v Rusku před svým vycestováním měla?

Odpověď: Po pravdě o tom nechci hovořit. Uteklo už hodně času. Když jsem měla pohovor v Polsku, tak se to pak dostalo do Ruska. O svých osobních problémech bych nerada mluvila.

Žadatelka byla opětovně poučena o skutečnosti, že správní orgán dbá při zjišťování skutečného stavu věci na ochranu jejích osobních údajů, a to především ve vztahu ke státním orgánům země jejího původu. Zároveň byla poučena, že je povinná v průběhu řízení poskytovat ministerstvu vnitra nezbytnou součinnost a uvádět pravdivé a úplné informace nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Žadatelka následně uvedla: Naše národnost zažívá v Rusku represe.

Otázka: Jaké jste měla v Rusku problémy?

Odpověď: Nechci Vám říkat své osobní problémy. Hodně jsem toho prožila a hodně jsem se kvůli tomu trápila. Ty osobní problémy jsem sdělila v Polsku a dostalo se to do Ruska. Oni mi také říkali, že se to nedostane do Ruska, ale dostalo se to tam.

Otázka: Z jakého důvodu nechcete o svých problémech v Rusku hovořit?

Odpověď: Já jsem udělala špatně, že jsem Vám to řekla. Nechci to říct z důvodu toho, co se stalo v Polsku, nedůvěřuji Vám. Oni také neměli právo předávat ty informace dál do Ruska.

Otázka: Mám to tedy chápat tak, že odmítáte poskytovat ministerstvu vnitra nezbytnou součinnost?

Odpověď: Pokud se ta informace znovu dostane ven, tak samozřejmě ji nebudu poskytovat.

Žadatelka byla opětovně poučena o skutečnosti, že správní orgán dbá při zjišťování skutečného stavu věci na ochranu jejích osobních údajů, a to především ve vztahu ke státním orgánům země jejího původu.

Otázka: Budete odpovídat na otázky?

Odpověď: Co se týče osobních problémy nechci.

Otázka: Proč nechcete hovořit o svých problémech v Rusku?

Odpověď: Já nemohu říct, jestli nedůvěřuji konkrétně Vám nebo tady paní tlumočnici, ale nemohu vědět, jestli se k těm informacím nedostane někdo další, kdo by to sdělil dál. Mluvím ze zkušeností v Polsku. Nevyplatilo se mi mluvit o svých osobních problémech.

Otázka: Uvědomujete si, že pokud nebudete poskytovat ministerstvu vnitra nezbytnou součinnost a uvádět pravdivé a úplné informace, může to vést k zastavení Vašeho řízení?

Odpověď: Já rozumím. Chci ale ještě jednou zdůraznit, že k tomu mám své důvody. Chtěla bych doplnit, že když to říkám, tak k tomu mám své osobní důvody. Já bych chtěla Ministerstvu vnitra a jeho pracovníkům jen říct, že nic nepotřebuji. Chci jen dokumenty, abych tu mohla být a pracovat, a pomoc při hledání práce.

Vzhledem k trvajícímu neposkytování součinnosti ze strany žadatelky, ukončil správní orgán pohovor.

8. Následně žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 12. 2025, č. j. OAM-1226/BE-BE01-P15-2025 (dále „napadené rozhodnutí“), řízení o žádosti žalobkyně zastavil podle § 25 písm. d) zákona o azylu. V odůvodnění uvedl, že mu žalobkyně při pohovoru odmítla poskytnout součinnost tím, že i přes opakovaná poučení odmítla sdělit informace ohledně svých problémů v zemi původu, které jsou zásadní z hlediska možného posouzení její žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Tím znemožnila zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Shrnutí žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

9. Žalobkyně se žalobou, podanou dne 2. 1. 2026, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Nesouhlasí se závěrem žalovaného, že mu odmítala poskytnout součinnost.
10. V první řadě poukazuje na to, že při pohovoru sdělila, že se obává návratu do Ruska, protože je z Čečenska a Čečenci jsou v Rusku pronásledováni a utlačováni. Obecně azylově relevantní důvody tedy uvedla. Ona sama nemůže uvést své aktuální obavy, protože v Čečensku 18 let nebyla. Utekla odtud z obavy o své bezpečí a dlouho žila v Polsku, kde byla držitelkou mezinárodní ochrany. Z toho lze usuzovat, že její žádost je důvodná a měla být meritorně projednána.
11. Navíc je žalobkyně ve složité situaci. Jak v Čečensku, tak v Polsku byla napadena a nese si z toho velké trauma. Má problémy komukoli důvěřovat. V ČR je zajištěna, což její situaci neprospívá. Aby byla schopna dostatečně podrobně vypovídat, potřebuje navázat s konkrétní osobou alespoň trochu důvěrnější vztah. Je zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, jelikož byla v minulosti podrobena vážným formám psychického i fyzického násilí. Žalovaný měl z projevů jejího chování poznat, že není zcela psychicky v pořádku a že má problémy vypovídat. Mohl si vyžádat lékařské či psychologické vyšetření žalobkyně. Případně s ní mohl provést doplňující pohovor a poskytnout jí odpovídající podporu. Žalobkyně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 8. 10. 2019, č. j. 10 Azs 127/2019-32.

Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě označil žalobu za nedůvodnou a účelovou. Žalovanému není zřejmé, z čeho konkrétně měl při pohovoru dovodit zranitelnost žalobkyně. Vystupovala spíše arogantně a sebevědomě nežli zranitelně.
13. Žalovanému také není zřejmé, proč žádá o mezinárodní ochranu v České republice, když jí měla být dle jejích slov dříve udělena mezinárodní ochrana v Polsku. Pokud jsou její důvody závažné, není zřejmé, proč jí nebyla mezinárodní ochrana v Polsku prodloužena.

Další podání žalobkyně

14. Žalobkyně v podání ze dne 23. 1. 2026 odkázala k otázce zranitelnosti na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 8. 2025, č. j. 55 Az 16/2024-55. Pro žalobkyni je problematické chápat řízení o mezinárodní ochraně a relevanci informací, které má poskytnout žalovanému. Žalovaný měl tyto okolnosti a nestandardní chování žalobkyně vypořádat a vyhodnotit.

Posouzení věci soudem

15. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
16. Podle § 25 písm. d) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže se žadatel o udělení mezinárodní ochrany bez závažného důvodu nedostavil do azylového zařízení, ačkoliv k tomu byl podle tohoto zákona povinen, k poskytnutí údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany

nebo k pohovoru nebo neposkytuje informace nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

17. Uvedené ustanovení vychází z čl. 28 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále „procedurální směrnice“). Podle něj:

„Existuje-li důvod se domnívat, že žadatel o mezinárodní ochranu vzal konkludentně svou žádost zpět nebo od ní odstoupil, zajistí členské státy, aby rozhodující orgán rozhodl buď o zastavení posuzování žádosti, nebo o jejím zamítnutí v případě, že rozhodující orgán považuje žádost za nedůvodnou na základě přiměřeného posouzení její věcné stránky podle článku 4 směrnice 2011/95EU.

Členské státy mohou vycházet z domněnky, že žadatel vzal konkludentně svou žádost o mezinárodní ochranu zpět nebo od ní odstoupil, zejména pokud se zjistilo, že:

- a) nereagoval na žádosti o poskytnutí údajů nezbytných pro žádost podle článku 4 směrnice 2011/95EU nebo se nedostavil k osobnímu pohovoru podle článků 14 až 17 této směrnice, ledaže žadatel v přiměřené lhůtě prokáže, že k tomu došlo z důvodů, které nemohl ovlivnit;*
- b) se skrývá nebo bez povolení opustil místo pobytu nebo místo, kde byl držen, aniž v přiměřené lhůtě kontaktoval příslušný orgán, nebo v přiměřené lhůtě nesplnil svou ohlašovací či jinou oznamovací povinnost, ledaže žadatel prokáže, že k tomu došlo z důvodů, které nemohl ovlivnit.*

K provedení těchto ustanovení mohou členské státy stanovit lhůty nebo pokyny.“

18. Výčet důvodů uvedených v čl. 28 procedurální směrnice je demonstrativní. Procedurální směrnice tak *per se* nezapovídá rozšíření důvodů uvedených v jejím článku 28 odst. 1. Vzhledem k nutnosti zachování eurokonformního výkladu však musí být při jejich případném rozšíření zachován smysl uvedeného článku. Ten lze vzhledem k výše uvedenému spatřovat ve vymezení konkludentního zpětvzetí žádosti. Jinými slovy, aby mohlo být zastaveno řízení o žádosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v souladu s čl. 28 odst. 1 procedurální směrnice, musí být podloženo zřejmým jednáním vyjadřujícím vůli žadatele. Jedním z projevů takového jednání může být pochopitelně i nečinnost žadatele. Z uvedeného tedy vyplývá, že předpokladem pro zastavení řízení podle § 25 písm. d) zákona o azylu je takový postup žadatele o mezinárodní ochranu, z něž bude vyplývat, že vzal konkludentně svou žádost zpět, respektive od ní odstoupil (rozsudek NSS ze dne 16. 7. 2021, č. j. 7 Azs 42/2021-27, odst. 15).

19. V rozsudku ze dne 14. 6. 2018, č. j. 6 Azs 45/2018-32, NSS konstatoval, že smyslem § 25 písm. d) zákon o azylu *„je umožnit zastavení řízení v případech, kdy je zřejmé, že žadatel se správním orgánem nechce spolupracovat, a bez této spolupráce není možné ve věci rozhodnout“* (odst. 17).

20. Podle NSS nebyl naplněn důvod k zastavení řízení podle § 25 písm. d) zákona o azylu v případě stěžovatelky, která při pohovoru k její žádosti o mezinárodní ochranu dále odmítla

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

vypovídat v tureckém jazyce, ale deklarovala, že je ochotná zodpovědět další otázky žalovaného v kurdsém jazyce. Pouze z toho nemohl žalovaný dovozovat, že žalobkyně již nemá zájem s žalovaným spolupracovat (viz rozsudek NSS ze dne 2. 8. 2024, č. j. 5 Azs 57/2024-61).

21. V nyní posuzovaném případě nelze podle soudu pouze z toho, že žalobkyně při pohovoru s žalovaným odmítla rozvést svoje osobní problémy, bez dalšího dovozovat, že již nemá zájem na věcném projednání své žádosti o mezinárodní ochranu, a řízení zastavit.
22. V první řadě soud souhlasí s žalobkyní, že její odmítnutí rozvést své osobní problémy nemohlo být důvodem k tomu, aby se žalovaný žádostí vůbec věcně nezabýval. Žalobkyně totiž při pohovoru uvedla jako důvod žádosti nejen své osobní problémy, které nechtěla blíže rozvádět, ale také pronásledování z důvodů své čečenské národnosti. V této souvislosti uvedla, že si nemohla najít práci. Byť jde o poměrně obecná tvrzení, nebránilo to žalovanému v tom, aby si opatřil příslušné podklady k postavení Čečenců v Rusku, jejich situaci na trhu práce a věcně posoudil žádost žalobkyně alespoň v tomto omezeném rozsahu. Logicky by rozsah i obsah shromažďovaných informací o zemi původu odpovídal obecnosti tvrzení žalobkyně (usnesení NSS ze dne 16. 12. 2021, č. j. 3 Azs 118/2021-39, odst. 11). Věcně se tímto tvrzeným důvodem žádosti žalovaný ale zabývat mohl a měl. Ve svém jednostránném odůvodnění napadeného rozhodnutí nevysvětlil, proč takto postupovat nemohl (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 2. 2004, č. j. 2 Azs 54/2003-57). Navíc žalobkyně uvedla důvody žádosti o mezinárodní ochranu také při poskytnutí údajů k její žádosti (viz odst. 6 výše). Z nich vyplývá, že jde o osobu ve složité životní situaci – osobu bez dokladů, bez práce a bez domova, která se živí žebráním, která zde chce získat „*nový život jako normální člověk*“. Soud nyní nehodnotí relevanci těchto důvodů z hlediska možného udělení mezinárodní ochrany – to měl učinit žalovaný –, ale poukazuje na to, že žalobkyně poskytla důvody žádosti o mezinárodní ochranu, které žalovaný mohl a měl věcně posoudit.
23. Zadruhé má soud za to, že žalovaný nevyvinil dostatečné úsilí k tomu, aby vytvořil podmínky, za kterých by žalobkyně vylicila důvody své žádosti v jejich úplnosti.
24. Byť je obecně na žadateli, aby uvedl všechny důvody, pro které žádá o mezinárodní ochranu, žalovaný je povinen s ním v tomto ohledu spolupracovat. Soudní dvůr Evropské unie podotkl, že „*at' už to bude z jakéhokoli důvodu, pokud skutečnosti sdělené žadatelem o mezinárodní ochranu nejsou úplné, aktuální nebo relevantní, je nezbytné, aby dotýčný členský stát v tomto stadiu řízení s žadatelem **aktivně spolupracoval**, aby bylo možné shromáždit všechny důkazy na podporu žádosti*“ (rozsudek ze dne 22. 11. 2012, C-277/11, ve věci *M. M. v. Minister for Justice, Equality and Law Reform a další*, odst. 66; *zdůraznění doplněno krajským soudem*).
25. Soud současně připomíná, že existují ospravedlnitelné důvody, pro které žadatel o mezinárodní ochranu nutně nesdělí žalovanému ihned všechny relevantní informace. Může jít například o trauma z minulosti, stud nebo jiné zábrany, nepochopení relevance těchto informací a vůbec celého řízení, roli může hrát i pohlaví tazatele nebo tlumočníka (viz nálezný Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16, odst. 31). V některých případech mohou být poskytované informace tak závažné či citlivé, že nelze žadateli klást k tíži, že

pokud je není ochoten sdělit hned při prvním kontaktu s žalovaným (rozsudek NSS ze dne 18. 3. 2015, č. j. 8 Azs 92/2014-49, odst. 33).

26. I proto je žalovaný povinen při vedení pohovoru zohlednit osobní situaci každého žadatele, včetně jeho zranitelnosti (rozsudek velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 2. 12. 2024, ve spojených věcech C-148/13 až 150/13, *A., B. a C. proti Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, odst. 70).
27. V nyní posuzované věci žalobkyně žalovanému předestřela důvody, pro které nechtěla během pohovoru blíže rozvádět své osobní problémy. Uvedla, že toho v minulosti hodně zažila a trápila se, navíc se měly informace o ní, které sdělila v Polsku v rámci tam probíhajícího řízení, dostat do Ruska. Dále podotkla, že nemůže říci, zda konkrétně nedůvěřuje vyslýchajícímu pracovníkovi žalované, tlumočnicki či někomu jinému. Z protokolu o pohovoru ani napadeného rozhodnutí vůbec nevyplývá, že by se žalovaný jakkoli zabýval otázkou, zda nejde o výše zmíněné ospravedlnitelné důvody, u nichž nelze žalobkyni klást k tíži, že se žalovanému zdráhala sdělit svůj azylový příběh v jeho úplnosti – což je přesně to, co žalovaný učinil tím, že řízení zastavil.
28. Navíc podle soudu měla tato tvrzení žalobkyně vyvolat u žalovaného zvýšenou pozornost, zda žalobkyně není zranitelnou osobou, jak nyní namítá v žalobě, a zda nepotřebuje podporu k uplatňování svých práv a plnění povinností v rámci řízení o její žádosti (§ 10 odst. 4 zákona o azylu). Jednak totiž žalobkyně nechtěla s žalovaným hovořit pouze o trápeních z minulosti, které nechtěla blíže rozvádět, což může být znakem dříve prožitého traumatu. Jinak spolupracovala a odpovídala na jiné otázky, které se této problematiky netýkaly, poskytla údaje ke své žádosti i podrobně odpovídala na otázky Policie ČR v rámci podání vysvětlení (viz odst. 2 výše). K tomu je třeba přičíst, že žalobkyně je dlouhodobě osobou bez prostředků, bez dokladů a bez domova, která přespává na ulici a v době pohovoru byla více než měsíc omezena na osobní svobodě. Tyto indicie měl přitom žalovaný k dispozici a z obsahu správního spisu ani napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by se jimi jakkoliv zabýval. Mohl například svoje otázky v rámci pohovoru směřovat k ověření si toho, zda žalobkyně není zranitelnou osobou, či si za tímto účelem opatřit odborné medicínské posouzení (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 3. 2025, č. j. 2 Azs 5/2025-45, odst. 30). Pokud by byla žalobkyně zranitelnou osobou [a zde soud připomíná, že výčet v § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, resp. čl. 21 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, je demonstrativní (viz posledně citovaný rozsudek, odst. 27)], bylo by nezbytné její zranitelnost promítnout také do způsobu vedení osobního pohovoru s ní (rozsudek NSS ze dne 18. 9. 2023, č. j. 5 Azs 156/2023-32, odst. 35).
29. Soud je dále toho názoru, že i pokud by žalobkyně nebyla striktně vzata zranitelnou osobou ve smyslu § 2 písm. i) zákona o azylu, resp. čl. 21 přijímací směrnice, i v takovém případě se měl žalovaný pokusit řízení vést tak, aby, pokud možno, odstranil překážky, pro které žalobkyně odmítala rozvést své osobní problémy v minulosti, které měly být také důvodem její žádosti. Podle čl. 15 odst. 3 procedurální směrnice je povinností členských států učinit vhodná opatření pro zajištění toho, aby se osobní pohovory uskutečňovaly za podmínek umožňujících žadatelům předložit v úplnosti důvody své žádosti.

30. Podle protokolu žalovaný reagoval na neochotu žalobkyně rozvést jí zmíněná trápení z minulosti toliko obecnými poučeními o tom, že žalobkyně je povinna ministerstvu poskytnout nezbytnou součinnost, že žalovaný dbá na ochranu jejích osobních údajů a na závěr žalobkyni pohrozil zastavením řízení, což následně učinil. Tím podle soudu nedostal své roli vést ve spolupráci s žalobkyní řízení tak, aby žalobkyně vylíčila svůj azylový příběh v jeho úplnosti.
31. Podle soudu se nabízelo několik kroků, které mohly vést ke kýženému výsledku. Soud souhlasí s žalobkyní, že žalovaný se například mohl pokusit provést ještě jeden pohovor s ní. I krátký časový odstup mohl přinést větší adaptaci na prostředí či vytvoření si důvěry k českým orgánům (srov. již citovaný rozsudek NSS č. j. 8 Azs 92/2014-49, odst. 33 a 43). Pokud neměla žalobkyně důvěru ke konkrétnímu pracovníkovi žalovaného, který vedl pohovor, či k přítomné tlumočnici, jak naznačují její vyjádření při pohovoru, mohl žalovaný pověřit vedením pohovoru jiného pracovníka či zajistit jiného tlumočníka. Vedle toho se také nabízela možnost zajistit vedení pohovoru osobou stejného pohlaví (srov. § 23 odst. 5 zákona o azylu). Žalovaný se též mohl přímo žalobkyně dotázat, co by jí pomohlo k tomu, aby překonala výše popsanou zdrženlivost a nedůvěru.
32. Pokud jde o tvrzení žalovaného ve vyjádření k žalobě, že žalobkyně vystupovala arogantně a sebevědomě, a tedy rozhodně nikoli zranitelně, tak toto jeho tvrzení není ničím podloženo. Součástí správního spisu není zvukový záznam z pohovoru a z protokolu samotného nic takového nevyplývá. Zejména však arogantní vystupování zranitelnost nevylučuje (naopak může být její známkou).

Závěr a náklady řízení

33. Soud shrnuje, že z toho, že žalobkyně za výše popsaných okolností odmítla podrobně rozvést své osobní problémy v zemi původu nebylo možné dovodit, že již nemá zájem na věcném projednání své žádosti ve smyslu čl. 28 odst. 1 procedurální směrnice a řízení zastavit podle § 25 písm. d) zákona o azylu. Žalobkyně jednak uvedla některé důvody své žádosti, které měly být žalovaným meritorně posouzeny, a jednak žalovaný nevyvinul prakticky žádné úsilí, aby se alespoň pokusil ve spolupráci s žalobkyní odstranit překážky, pro které žalobkyně nevylíčila svůj azylový příběh v jeho úplnosti. V této souvislosti se navíc vůbec nezabýval tím, zda žalobkyně není zranitelnou osobou, která by potřebovala zvláštní podporu v rámci řízení o její žádosti, včetně citlivého vedení pohovoru.
34. Soud proto napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. c) a § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.) Žalovaný je právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
35. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný ve věci neměl úspěch, nemá tedy nárok na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně byla ve věci procesně úspěšná, nicméně nedoložila žádné důvodně vynaložené náklady. Její zástupkyni nenáleží odměna za zastupování, protože není advokátkou ani neposkytuje specializované právní poradenství podle zvláštních zákonů ve smyslu § 35 odst. 2 s. ř. s. (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 9. 2008, č. j. 4 Azs 51/2008-79). Proto soud ani žalobkyni nepřiznal žádné náklady řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 16. února 2026

Karel Ulík v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.